

Οι κακοδοξίες των «μαρτύρων» του Ιεχωβά για την ανθρώπινη φύση του Χριστού (Γεωργία Μουλοπούλου, πτυχιούχος στον Ελληνικό Πολιτισμό - μάστερ Θεολογίας)

/ Πεμπτουσία

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=179481>)

Ο Ιεχωβάς, μέσω του Αγίου Πνεύματος, «μεταβίβασε τη ζωή του Ιησού από τον ουρανό «εν τη κοιλία» μιας Ιουδαίας παρθένου, ονομαζομένης Μαρίας... Ο Θεός ήταν υπεύθυνος για τη ζωή του παιδιού. Αυτό το παιδί, ο Ιησούς[1], ήταν ο Υιός του Θεού. Ήταν ένας τέλειος άνθρωπος, χωρίς να φέρει τις συνέπειες από την αμαρτία του Αδάμ». Ο Λόγος, έτσι, περιήλθε στην κατάσταση ενός τέλειου ανθρώπου. Στον Ιησού δεν ενυπήρχαν το πρόσωπο του Λόγου και αυτό του ανθρώπου Ιησού. Το πρόσωπο του Λόγου έπαυσε να υπάρχει από τη στιγμή της σάρκωσής του και ο Θεός έμεινε χωρίς τη «Σοφία» του, χωρίς ομιλία. Το βρέφος Ιησούς ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας[2].

Η δήλωση του Θεού Πατέρα γι' Αυτόν «ούτος έστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα»[3] σήμαινε ότι τότε ο Ιησούς έγινε ο πνευματικός Υιός Του. Μετά τη Βάπτισή Του οδηγήθηκε με την «δύναμη» του Θεού στην έρημο για να υποστεί τους πειρασμούς του Διαβόλου[4] και να αποδείξει την πίστη του στον Ιεχωβά. Λόγω «της πίστης που επέδειξε ... ο Ιησούς δεν έχασε το Άγιο Πνεύμα»[5].

Στο βιβλίο τους «Έστω ο Θεός Αληθής» γράφουν ότι «ο Ιωάννης, βλέποντας τον Ιησού να πλησιάζει, είπε στον κόσμο: «Ιδού ο Αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτία του κόσμου»[6]. Έτσι, ο Ιωάννης είπε πως ο Υιός του Θεού «...ήλθε στη Γη για να πεθάνει ως μία αγία θυσία στον Ιεχωβά Θεό, για να αφαιρέσει τις αμαρτίες των ανθρώπων». Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά συνδέουν όλα τα γεγονότα με τη χιλιετή Βασιλεία του Χριστού. Η παρουσία του Χριστού στον κόσμο[7] και η σταυρική του θυσία έρχονται σε δεύτερη θέση και σχετίζονται μόνο με τον Ιησού ως μελλοντικό βασιλιά στη Βασιλεία του Θεού και με την εκλογή των 144.000 συγκυβερνητών του [8]

. Για να ελευθερωθεί το ανθρώπινο γένος από την αμαρτία και τον θάνατο, πρόσφερε ο Ιησούς για «λύτρα»[\[9\]](#) στον Θεό Πατέρα την «τέλεια ανθρώπινη ζωή Του», ως εξιλαστήρια θυσία πάνω στον «πάσσαλο»,[\[10\]](#) στο ξύλο του Σταυρού[\[11\]](#).

Συνοψίζοντας, η εταιρεία στηρίζει τη διδασκαλία της στη δικαίωση του ονόματος του Ιεχωβά. Υποβιβάζει τον Υιό του Θεού στο επίπεδο των κτισμάτων αρνούμενη τη θεότητά Του. Απορρίπτει την εν Χριστώ σωτηρία, με σκοπό να πάρει τη θέση του Σωτήρα Χριστού.

(Συνεχίζεται)

[\[1\]](#) Λέμε ότι ο Ιησούς γεννήθηκε Χριστός (κεχρισμένος), (Λουκ. 2, 10-11; 2 26) και εχρίσθη κατά τη σύλληψη, διότι Πνεύμα Άγιο και δύναμις Θεού (Πραξ. 10, 38) επεσκίασαν τη Θεοτόκο κατά τη σύλληψη (Λουκ. 1, 35). Βλ. Κόκορης, *Ορθόδοξος Αντιαιρετική...*, Όπ.π., σ. 16.

[\[2\]](#) Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 201- 203.

[\[3\]](#) Ματθ. 3, 17

[\[4\]](#) «*Το Άγιο Πνεύμα*», σ. 91. Για τους Μάρτυρες του Ιεχωβά, ο πειρασμός του Χριστού στην έρημο ήταν πραγματικός αφού υπήρχε ο κίνδυνος να λυγίσει, όπως ο Αδάμ. Οι πεπονηθήσεις τους αυτές προσβάλλουν τον Θεό και το Άγιο Πνεύμα. Η ύπαρξη δυνατότητας «πτώσεως» του Χριστού συνεπάγεται και αμφιβολία ως προς τη δυνατότητα πραγματοποίησης του θείου σχεδίου για τη σωτηρία του κόσμου μέσω του Χριστού. Βλ. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 204-205.

[\[5\]](#) Όπ.π., σ. 203-204.

[\[6\]](#) Α' Ιω. 29, 36

[\[7\]](#) Ο Λυτρωτής μας Χριστός, όταν έγινε άνθρωπος, συμμερίσθηκε την ανθρώπινη ζωή και φύση. «έφανερώθη έν σαρκί», γιατί ενδιαφερόταν τόσο πολύ για το πεπρωμένο του ανθρώπου, ώστε επενέβη αυτοπροσώπως στη δυστυχία της χαμένης ζωής. Ο Θεός εισέρχεται στην ανθρώπινη ιστορία καθιστάμενος ιστορικό πρόσωπο. Βλ. Φλωρόφσκυ, Όπ.π., σ. 44.

[\[8\]](#) Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 205-206.

[\[9\]](#) *Μπορείτε να ζείτε*, σ. 61-62. Το «λύτρον», το οποίο πρόσφερε ο Χριστός στον Πατέρα για να ικανοποιήσει τη θεία Του δικαιο-σύνη το ονομάζουν «αντίλυτρον», «απολυτρωτική τιμή» και «απολυτρωτικό μήνυμα». Εννοούν με αυτό την «τέλεια ανθρώπινη ζωή του». «Απολύτρωσις είναι η πράξη με την οποία ο Θεός επιτελεί

αυτήν την εξαγορά του ανθρώπινου γένους διά του Χριστού. Το αντίλυτρον αυτό καθεαυτό είναι εκείνο που χρησιμεύει ως απολυτρωτική τιμή, το πολύτιμο πράγμα με το οποίο γίνεται η εξαγορά, δηλαδή «ο άνθρωπος Χριστός Ιησούς». Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά βρίσκονται σε σύγχυση, όσον αφορά στη σωτηρία που ο Χριστός πρόσφερε στο ανθρώπινο γένος. Μένοντας στην αρνητική πλευρά της, τονίζουν την ικανοποίηση, με τον σταυρικό θάνατό Του, της θείας δικαιοσύνης, με την οποία ο Θεός έδωσε άφεση αμαρτιών στους ανθρώπους. Η «εν Χριστώ» σωτηρία, ως αναγέννηση του ανθρώπου, ως μυστηριακή ένωση του ανθρώπου με τον Θεό, είναι άγνωστη σε αυτούς. Αλλά και η «εν Χριστώ» σωτηρία όπως αυτοί την κατανοούν, έχει περιορισμένη αξία, εφόσον αφορά μόνο στους 144.000 κυβερνήτες. Τα εκατομμύρια των «προβατοειδών» θα σωθούν εάν στο τέλος της χιλιετίας γίνουν και αυτοί «τέλειοι άνθρωποι». Αν, όμως, προϋπόθεση για την αιώνια ζωή είναι το να γίνει ο άνθρωπος ισοδύναμος με τον Χριστό, τότε η θυσία του Χριστού δεν έχει καμμία ισχύ για το ανθρώπινο γένος. Η υπακοή στο θέλημα του Θεού που έδειξε, κατά τους Μάρτυρες του Ιεχωβά, ο άνθρωπος Χριστός μπορεί να διασφαλίσει τη δική του σωτηρία, αφού ήταν μόνο ένας τέλειος άνθρωπος. Η ιλαστήρια θυσία του Χριστού θα βοηθούσε το ανθρώπινο γένος, αν ο Ιησούς ήταν Θεάνθρωπος, όπως πιστεύουν οι Ορθόδοξοι. Έτσι είναι ξεκάθαρο ότι όσα λένε οι Μάρτυρες του Ιεχωβά για τη σωτηρία του ανθρώπου είναι απλώς λόγια με τα οποία παρουσιάζονται στους ευκολόπιστους ως δεχόμενοι τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 207-208. Πρβλ. Αλεβιζόπουλος, *Διάλογος με την Εταιρεία...*, *Όπ.π.*, σ. 58-61. Κόκορης, *Ορθοδοξία...*, τ. Γ', *Όπ.π.*, σ. 208-217.

[10] Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά εδώ και μερικά χρόνια αρνούνται ότι το «ξύλο», πάνω στο οποίο σταυρώθηκε ο Χριστός, είχε σχήμα σταυρού και υποστηρίζουν ότι πρόκειται για έναν «πάσσαλο». Στηρίζονται στους Έλληνες κλασικούς (στον Όμηρο), όπου σταυρός ονομάζεται ο «πάσσαλος». Υπάρχει «πλήρης απόδειξις ότι ο Κύριος εθανατώθη σ' έναν όρθιο πάσσαλο και όχι σε δύο δοκούς τοποθετημένους σε οποιαδήποτε γωνία» (*Η Αλήθεια*, σελ. 142). Σκόπιμα, όμως, δεν αναφέρονται στο πώς εκτελούσαν οι Ρωμαίοι κατά την εποχή του Χριστού τη θανατική ποινή της σταύρωσης και τι αναφέρουν τα Ευαγγέλια. Υπάρχουν αρχαίες μαρτυρίες, κατά τις οποίες το «ξύλο» πάνω στο οποίο θανατώνονταν οι εγκληματίες είχε σχήμα T ή + (σταυρού) (βλ. Γ. Γρατσέα, λ. «Σταυρός», στη *Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια*, (ΘΗΕ), τ. 11, στ. 411-413). Ιδιαίτερη σημασία έχει ότι ο σταυρός, με το σημερινό του σχήμα, ήταν πρωτοχριστιανικό σύμβολο και η παράδοση, όταν είναι αρχαία, είναι μαρτυρία αληθής. Τελικά, σκοπός των Μαρτύρων του Ιεχωβά είναι η διαβολή της τιμής που αποδίδουν στον σταυρό όλοι οι Χριστιανοί. Γι' αυτούς, ο σταυρός υπήρξε το μέσο θανάτωσης του Κυρίου, οπότε είναι αδιανόητο να τον τιμούν ή να τον φιλούν οι Χριστιανοί. (*Η Αλήθεια*, σ. 143). Μέχρι το 1932,

τον έφεραν μαζί τους και στα βιβλία τους τον παρουσιάζουν με στέμμα. Λένε πως το νέο φως που ήρθε από τον Ιεχωβά του είπε να τον χλευάζουν. Για εμάς η τιμή στον σταυρό είναι συνδεδεμένη με τον Εσταυρωμένο. Ο σταυρός αγιάσθηκε με το σώμα του Χριστού. Σε αυτόν μαρτυρούνται τα πάθη, η θυσία και η αγάπη του Χριστού. Αν και υπήρξε φονικό όργανο, μετά την Ανάσταση αναδείχθηκε πράγματι σε φονικό «όπλο» για τον Διάβολο, σύμβολο ειρήνης και συμφιλίωσης με τον Θεό (Εφ. 2, 16), πηγή ζωής και συγγνώμης για τον άνθρωπο. Βλ. Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 209-210. Επίσης, Κόκορης, *Ορθόδοξος Αντιαιρετική...*, *Όπ.π.*, σ. 38. Του ιδίου, *Ορθοδοξία...*, τ. Γ', *Όπ.π.*, σ. 90-95. Πρβλ. Αλεβιζόπουλος, *Οι Χιλιαστές...*, *Όπ.π.*, σ. 355-357. Του ιδίου, *Διάλογος με την Εταιρεία...*, *Όπ.π.*, σ. 87.

[11] Γιαννόπουλος, *Όπ.π.*, σ. 207-209. Ο σταυρός έχει προτυπωθεί στην Παλαιά Διαθήκη (Αριθμ. 21, 6-9: ο Θεός διατάσσει την κατασκευή του χάλκινου όφεως, τον οποίον τιμούσαν και τον είχαν τοποθετήσει στην Κιβωτό της Διαθήκης. Ήταν προτύπωση του Εσταυρωμένου Ιησού, (Ιω. 3, 14-15). Βλ. Κόκορης, *Ορθόδοξος Αντιαιρετική...*, *Όπ.π.*, σ. 38.